

slovenski čebelar

1 9 6 5

LETO LXVII

ŠT. 10



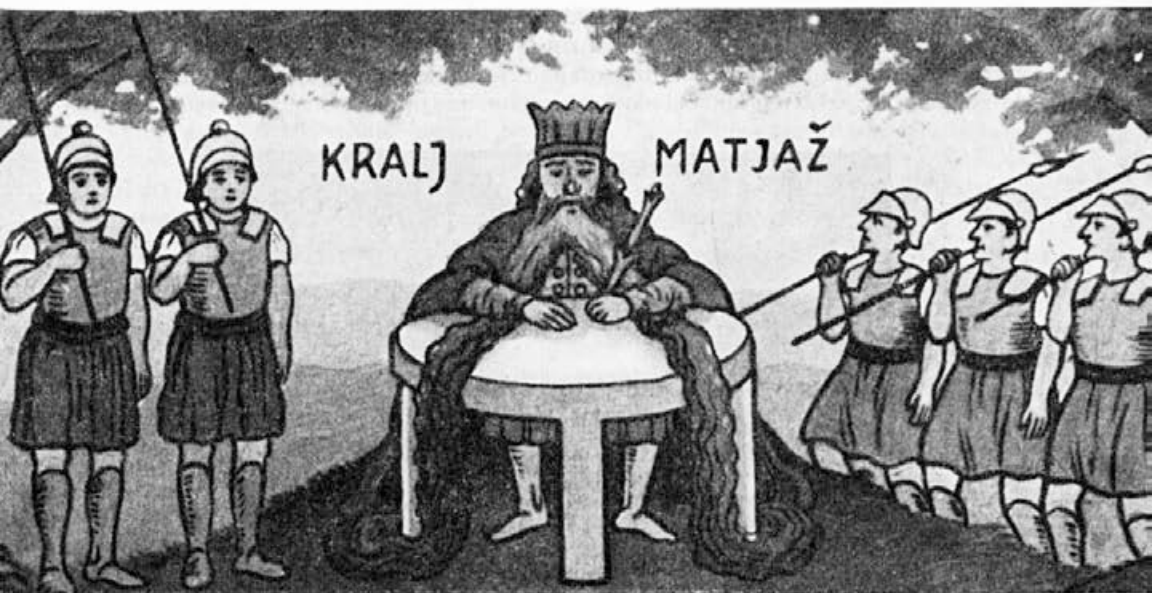
VSEBINA

Valentin Benedičič: Ob otvoritvi Janševega čebelnjaka — kulturnega spomenika	257
Leopold Debevec: Oktobra v čebelnjaku	262
Boštjan Dobovšek: Vojak in čebele	263
Ing. Franček Šivic: O uporabi gozdarskih kart v čebelarstvu	265
Bonifacij Sršen: Ne bodimo umazani	266
Trije sršeni	268

NAŠA ORGANIZACIJA

Pravilnik o ureditvi, postopku in delu častnega razsodišča pri Zvezi čebelarskih društev za Slovenijo. Seja izvršnega odbora dne 9. julija 1965	269
---	-----

List izhaja vsakega 1. v mesecu. Člani, ki plačajo letno članarino 1000 din, ga prejemaajo zastonj. Izdaja ga Zveza čebelarskih društev za Slovenijo v Ljubljani, Miklošičeva cesta 30, tiska CP Delo — obrat Triglavsko tiskarna v Ljubljani, ureja uredniški odbor: Valentin Benedičič, Ivan Majcen, Slavko Raič, France Rome, Edi Senegačnik in Jožko Slander. Odgovorni urednik: Edi Senegačnik. Letna naročnina za nečlane 1200 din, za inozemstvo 1500 din. Posamezna številka na 32 straneh stane 140 din, na 16 straneh 70 din. Odpovedi med letom ne upoštevamo. Kdor plačuje članarino v obrokih, se s prvim obrokom zaveže, da jo bo do konca leta v celoti poravnal. Isto velja za naročnino. Številka žiro-računa pri Narodni banki v Ljubljani, Miklošičeva cesta, 600-14/603-116



OB OTVORITVI JANŠEVEGA ČEBELNJAKA — KULTURNEGA SPOMENIKA

VALENTIN BENEDIČIČ

Dne 15. avgusta je bilo v Breznici na Gorenjskem slovesno odkritje obnovljenega Janševega čebelnjaka. Iz vseh krajev Slovenije so prihiteli čebelarji v lepem številu na to slovesnost. Vabilu Zveze čebelarskih društev za Slovenijo so se odzvali tudi avstrijski čebelarji, ki so jih zastopali predsednik Avstrijske čebelarske zveze g. Alojzij Tropper in vodstvo Koroške deželne zveze za čebelarstvo s predsednikom g. Ernestom Prissnitzem. Slovesnost je potekala po načrtanem programu in v pristrčnem razpoloženju. Tudi vreme je bilo lepo, čeprav vremenska napoved ni bila ravno obetajoča. Toda to ni prav nič motilo čebelarjev, ki so prišli iz najbolj oddaljenih krajev.

S polurno zamudo, ki so jo povzročili ljubljanski čebelarji, ker so se med potjo preveč zadrževali, je predsednik prireditvenega odbora Valko Razingar začel slovesnost. Uvodoma je pozdravil številne čebelarje in goste. V svojem govoru je med drugim povedal, da bi bili člani čebelarske družine Antona Janše na Breznici radi že v letu 1964 ob 230. obletnici Janševega rojstva odkrili njegov čebelnjak. Čebelarska družina pa ni imela dovolj sredstev in se je zaradi tega vsa stvar zavlekla v leto 1965. S sodelovanjem Zavoda za spomeniško varstvo v Kranju in z denarno pomočjo Republiškega sveta za kulturo in prosveto je čebelarska družina letos vendarle uspela urediti Janšev čebelnjak. Poleg tega pa nameravajo zgraditi še zahodno steno kamre, kjer se je rodil Anton Janša, in vzdati spominsko ploščo, ki jo je leta 1884 ob

150-letnici Janševega rojstva odkrilo na njegovi rojstni hiši Čebelarsko in sadjarsko društvo za Kranjsko. Pozneje so to hišo podrli in na njenem mestu zgradili novo. Za V. Razingarjem je prikupno recitiral čebelar Ciril Jalen prigodo iz življenja čebelarja in čebel iz Jalnove knjige Ovčar Marko.



Predsednik prireditvenega odbora tov. Razingar začenja slovesnost

Za njim je pozdravil čebelarje predsednik čebelarskega društva Radovljica France Resman. Pozval je čebelarje, naj jim bo delo Antona Janše pred 200 leti v spodbudo in naj v počastitev njegovega spomina utrjujejo našo čebelarsko organizacijo ter pridobijo še novih članov. Za Francetom Resmanom je spregovoril še predsednik Zveze čebelarskih društev za Slovenijo Valentin Benedičič. Po pozdravu čebelarjev in gostov je opisal življenje Antona Janše, njegovo čebelarsko dejavnost doma in na Dunaju ter poudaril velik pomen

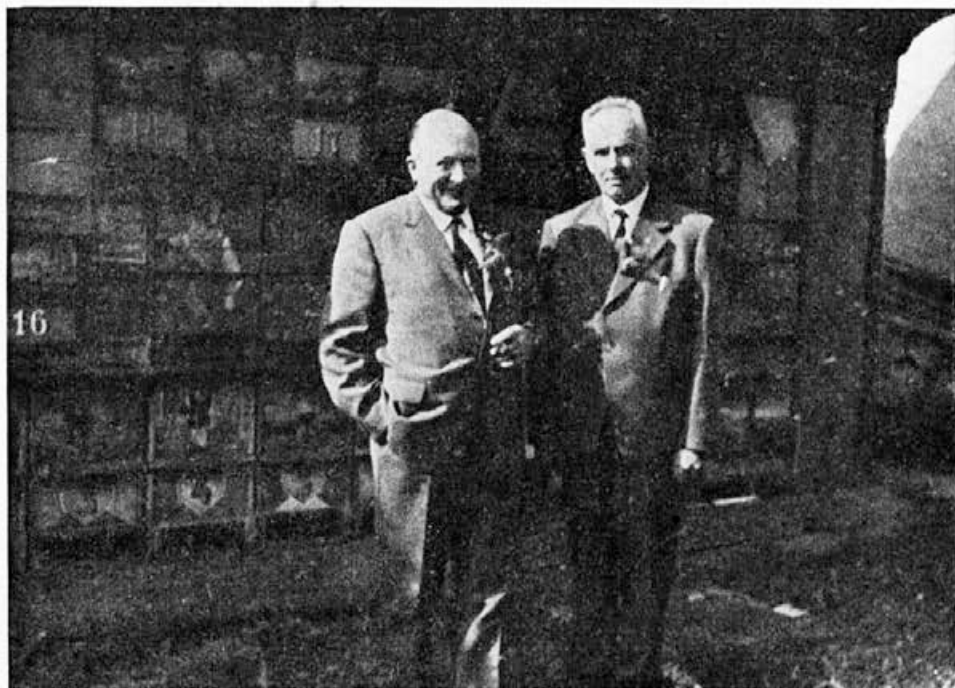
njegovega delovanja zlasti za slovenske in avstrijske čebelarje, ki imajo po njem še danes v čebelarstvu marsikaj skupnega. To priložnost je izkoristil tudi za to, da je predlagal zastopnikom avstrijskih čebelarjev skupno zatiranje pršičavosti čebel vzdolž državne meje v dolini Meže in Drave ter severno in vzhodno od Maribora spomladi leta 1966. Del njegovega govora je prevajal v nemščino znani in preizkušeni čebelarski delavec Julij Mayer. Nato je pozdravil zbrane čebelarje v imenu avstrijskih čebelarjev še predsednik



V paviljonu, velikem slamnatem košu, ki so ga izdelali po zamisli čebelarja Draga Korbarja z Blejske Dobrave, so točili medico in prodajali še druge dobrrote

Avstrijske čebelarske zveze g. Alojz Tropper. Zahvalil se je za povabilo, poudaril tesne zveze in sodelovanje slovenskih in avstrijskih čebelarjev v preteklosti ter pripravljenost avstrijskih čebelarjev za reševanje skupnih problemov. Vmes med posameznimi govorniki je pel domači pevski zbor »France Prešeren« narodne in umetne pesmi. Po končanih govorih je predsednik čebelarske družine Antona Janše na Breznici V. Razingar odkril čebelnjak in zaključil uradni del proslave s povabilom, naj si udeleženci ogledajo še čebelarsko razstavo, po kosilu pa naj se udeležijo filmskega predavanja prof. E. Senegačnika, nato pa še nastopa folklorne skupine »Mali vrh« iz Nemilj ter proste zabave s plesom in srečolovom. Domačim zaslužnim čebelarjem in tujim gostom je med prireditvijo mlad par v gorenjski narodni noši pripenjal domače šopke nageljna in roženkravta.

Na prireditvenem prostoru je vzbujal pozornost zlasti paviljon, ki ga je napravil po lastni zamisli požrtvovalni čebelar Drago Korbar z Blejske Dobrave, in sicer v obliki panja — čebeljega koša iz slame. Paviljon je zločljiv in ga bo zaradi tega moč še večkrat uporabiti. Med razstavljenimi predmeti so bili čebelji proizvodi, čebelarske potrebščine in naseljeni hramčki s plemenilne postaje Antona Janše pod Zelenico. Razstava pa je poleg čebelarjev pritegnila tudi izletnike in domačine, ki so jo z zanimanjem ogledovali.



Predsednik avstrijskih čebelarjev g. Alois Tropper in naš predsednik tov. Benedičič pred Janševim čebelnjakom

Po kosilu se je večina domačih čebelarjev udeležila čebelarskega predavanja s filmom v kulturnem domu na Breznici. Predaval je prof. E. Senegačnik. Med poslušalci je vzbujala živo zanimanje zlasti vloga in pomen čebel pri opraševanju kulturnih rastlin, kar je predavatelj lepo pojasnjeval ob predvajanju ruskega barvnega filma. Del udeležencev pa je spremil medtem avstrijske goste v čebelarski muzej v Radovljico. Ogledali so si razstavljene predmete in čestitali slovenskim čebelarjem k lepemu uspehu, da so v sorazmerno kratkem času zbrali tako bogato zbirko razstavnih predmetov. Avstrijci so želeli videti tudi še kak naš čebelnjak s čebelami. Zato smo jih odpeljali k čebelnjaku predsednika čebelarskega društva Radovljica Franca Resmana na Gorico. Bilo je že pozno popoldne, vendar so čebele še vedno živahno izletavale. Franc Resman je odprl tudi nekaj panjev. Gostje so se čudili lepim belim, z medom tako zelo zanesenim satom v plodiščih, kjer očitno ovirajo

matice pri zaleganju. Napravili so več posnetkov tega lepega s poslikanimi panji napolnjenega čebelnjaka in tudi posameznih panjev. Vzoren in zares lep čebelnjak je napravil na goste najboljši vtis.

Malo po 16. uri se je nadaljeval popoldanski zabavni spored v kulturnem domu na Breznici. Nastopila sta moški zbor »Svobode« in folklorna skupina »Mali vrh« iz Nemilj. Vmes sta pogumno recitirala fantek in deklica Župančičevo »Ciciban in čebelica«. Vsi nastopajoči, zlasti pa folklorna skupina, so želi živahno odobravanje hvalečnih gledalcev. Končno je pripravil prireditveni odbor še prijetno presenečenje. Dekleta folklorne skupine, oblečena v narodne noše, so povabila goste iz Avstrije in naše starejše zaslužne čebelarje na ples in so jim pri tem izročila v spomin na ta praznik velika umetniško izdelana srca iz medenega dražgoškega kruhka. Še pred mrakom so se daljni gostje poslovili, mladina in domačini pa so se zabavali še pozno v noč. Lepo je bilo videti čebelarske veterane, kako mladeniško so se vrteli z brhkimi mladenkami.

Slovesnost je prav gotovo dosegla svoj namen. Slovenski čebelarji smo popularizirali Antona Janša, našega velikega čebelarskega mojstra in učitelja iz 18. stoletja, ki je dobil s čebelnjakom svoj sicer skromen, pa zato toliko bolj pomemben kulturni spomenik. Čebelarska družina Antona Janše na Breznici bo s sodelovanjem Zavoda za spomeniško varstvo v Kranju ta spomenik še dalje izpopolnjevala, in sicer najprej z zgraditvijo zahodne stene z originalnim oknom kamre, v kateri se je rodil Anton Janša, pozneje pa še z obnovitvijo hiše, kakršno je postavil Janšev oče Matija okrog leta 1730. Ta hiša je stala do leta 1907, ko jo je tedanji lastnik podrl in zgradil nekoliko niže novo. Ohranjene so še fotografske slike in starejši ljudje se tudi še dobro spominjajo, kakšna je bila. Tako ne bo posebnih težav, da je ne bi pravilno obnovili. Breznica z obnovljeno rojstno hišo Antona Janše bo postala tako priljubljena izletniška privlačnost slovenskih in tudi drugih čebelarjev iz zamejstva. Slovenski čebelarji bomo storili vse, da bo postal nekdanji Janšev dom dostojen kulturni spomenik.

Zveza čebelarskih društev za Slovenijo je želela ob tej priložnosti doseči še drug namen, in sicer poglobitev stikov z avstrijsko čebelarsko organizacijo. Te stike smo navezali že avgusta 1964 na Dunaju na letnem srečanju avstrijskih čebelarjev. Že takrat, ko smo jih pozdravili, smo namignili na nekatere probleme, ki bi jih lažje in bolje urejali, če bi se jih lotevali skupno. Ob tej priložnosti pa smo predložili že konkretno skupno nalogo — zatiranje pršičavosti vzdolž državne meje na Spodnjem Koroškem in Štajerskem. Pršičavost bo treba namreč zatreti najprej na meji, ker je sicer uspeh zatiranja znotraj obeh dežel zelo problematičen. Kakor je izjavil predsednik Avstrijske čebelarske zveze g. Alojzij Tropper v Bukarešti na XX. Mednarodnem čebelarskem kongresu, kjer smo se z njim sešli, osvajajo avstrijski čebelarji naš predlog in bomo tako spomladi 1966 organizirali skupno zatiralno akcijo proti pršičavosti.

Prireditve je torej moralno uspela. Upamo, da je tudi v gmotnem pogledu zadovoljila čebelarsko družino Antona Janše na Breznici. Vsekakor pa bi bil tako moralni kakor tudi gmotni uspeh še večji, če bi bilo vodstvo čebelarske družine uspelo pritegniti k sodelovanju vse okoliške čebelarje. Združeni bi bili brez dvoma lahko bolje pripravili prireditveni prostor in tako zagotovili še večji uspeh.

Vsa jesenska dela pri čebelah lahko povzamemo z eno samo besedo: vzimljenje. To pa pomeni, da izpraznimo družinam medišča in pri tem odberemo iz plodišč stare ali iznakažene prazne sate ter jih nadomestimo z mladimi. Dalje okrepimo slabiče: družinam, ki nimajo dovolj hrane za zimo (10—12 kg!), dodamo manjkajočo količino, da bodo močne, z njo bodo prav lahko prebrodile kritično zimsko dobo. Poskrbimo, da čebele ne bodo trpele mraza zaradi prepaha ali slabe toplotne izolacije. Pomnimo, da je prvi in neobhodno potreben pogoj za ugoden razvoj in napredek čebelje družine edino toplota in zopet le toplota. Mnoge izmed naštetih opravil je čebelar seveda opravil že prej. V avgustu je poskrbel za okrepitev družin, v septembru pa jih je temeljito pregledal, zlasti zaradi zimske zaloge. Nekaj dela pa ostane še za ta mesec. Tu gre predvsem za dokrmljenje manjkajočih količin hrane, ki je družinam potrebna do začetka pomladanske paše! To dodajmo družinam čimprej, in sicer v čim večjih obrokih naenkrat! Sedaj je skrajni čas za to, upajmo, da nam bo vreme naklonjeno in navrglo še nekaj toplejših dni. Dodano hrano morajo čebele še predelati. Za to pa potrebujejo dokaj toplote, ki pa je sedaj v panjih res že ni več na pretek. Nekaj toplejših dni v takem primeru lahko zelo ugodno vpliva.

Tja pod konec meseca se čebele navadno že potegnejo v plodišče. Iz zapuščenih medišč je treba sedaj pobrati prazno satje, ki ga odberemo po kvaliteti in uporabnosti ter shranimo v omare. Prestare ali pokvarjene sate kar takoj izrežemo iz satnikov, prekuhamo v vosek oziroma prodamo ali zamenjamo za satnice. Tako se izognemo žveplanju, s tem pa pridobimo tudi nekaj prostora v omarah. Sedajle je tudi pravi čas, da poskrbimo za popravilo praznih panjev in orodja. Vse to je treba temeljito osnažiti, po potrebi tudi namazati, tako da bo spomladi, ko bomo te reči potrebovali, vse lepo pri roki. Rabljenim praznim panjem zadelajmo razpoke, ostrgajmo temeljito vso zadelavino ter jih z zamašenimi žreli in zaprtimi vratici postavimo na določeno mesto. Če ometemo iz njih še vso pajčevino in drugo nesnago, ki se je leta in leta nabirala v njih, bomo spomladi z njimi zadovoljni mi in tudi roji, ki jih bomo vanje vsadili. Popravimo in uredimo torej vse to, še pred nastopom mraza in zimskega miru v čebelnjaku!

Zaradi vzdrževanja tako potrebne toplote v zimskem času je treba primerno toplo zadelati oziroma zamašiti predvsem vse reže med panji. To bomo najbolje opravili s klobučevinastimi trakovi. Iz ponošenega klobuka si jih narežemo tudi za največji čebelnjak. Te trakove potisnemo potem v reže na pročelju in na zadnji strani skladanice v čebelnjaku. Tako nastane v režah neprodušno zaprt prostor, ki je prav dober izolator. Toplotno izolacijo dopolnijo še slamnice, ki jih vložimo v medišče na matično rešetko, ki smo jo prej pokrili še s plastjo ustrezno prirezanega papirja, dočim potisnemo drugo večjo slamnico za okenca. Odlično so se mi vedno obnesle natančno prirezane do 2 cm debele *lesonitne plošče*, ki jih v tovarni še niso dokončno stisnili. Le škoda, ker jih ni lahko dobiti. Meni so jih do skrajnosti natančno prirezali

kar v tovarni v Ilirski Bistrici. Naj kar povem, da sem redno uporabljal kar oboje hkrati: slamnice in kot dopolnilo nad njimi oziroma za njimi še opisane lesenitne plošče. In uspeh? Imeniten! Spomladi v panjih ni bilo sledu kake mokrote ali najmanjše plesnivosti ne na dnu ali stenah panja niti na satju! Tudi posamezne mrtvice (malenkostno število!) na dnu panja so bile vedno povsem suhe z drobirjem vred. Nikdar nisem spomladi pri pregledu družin potreboval grebljice, da bi odstranil nesnago z dna panjev, kakor sem nemalokrat lahko opazoval pri sosedih. Toplotna zadelava čebeljih družin je opravilo, ki terja veliko skrbnosti in natančnosti, kajti od našega dela pri čebelah v tem mesecu je odvisno dobro ali slabo prezimovanje čebel. Dobro prezimovanje pa je prvi pogoj za uspešno čebelarjenje. Družine, ki so trpele pozimi pomanjkanje, mraz in lakoto, močno oslABLJENE dočakajo pomlad. Pogosto jih ostane le peščica na ponesnaženem satju. Do konca poletne sezone se take družine le redko okrepijo, navadno pa sploh ne utegnejo nabrati zimsko zalogo. O kakšnem pridelku medu pa tisto leto ni govora! Za opaženje panjev je sicer še vedno čas in ni tako nujno, kajti v družinah ni več zalege, ki rabi več toplote. Toda opravimo tudi to še pred koncem oktobra. Pozneje v novembru je že hladneje ter so vsi predmeti ohlajeni in delo z njimi je manj prijetno. Slamnice bomo vložili takrat, ko bo živo srebro že zdrknilo pod ničlo. Do takrat bo zadostovalo nekaj pol papirja. Naj končno še omenim, da je najpametneje, če pustimo toplotno izolacijo med panji neizpremenjeno kar naprej vse leto in tudi v največji poletni vročini, ker izolacija je izolacija tudi proti vročini!

Do konca oktobra oziroma do nastopa zime bo skrben čebelar poskrbel, da odstrani prav vse, kar bi do pomladi utegnilo vznemirjati čebele in motiti njihovo zimsko mirovanje. Predolge drevesne veje naj ne bi ob hudem vetru udarjale ob streho čebelnjaka, zato proč z njimi! Če ne gre drugače, jih kar odžagamo! Prav tako tudi ni nujno, da bi se kokošji rod iz vse sosesčine zbiral in zabaval prav pod našim čebelnjakom ali okoli njega! V čebelnjaku in okoli njega naj bo odslej lep mir, mi pa od časa do časa le pogledjmo, če je vse v redu.

VOJAK IN ČEBELE

BOSTJAN DOBOVSEK

Dragi čebelarji, gotovo ste tudi vi služili vojaški rok. Verjetno ste imeli takrat marsikake težave. Enim ni bila vseč hrana, drugim puška, tretjim spet disciplina. Jaz seveda v tem nisem prav nobena izjema. Cela vrsta težav me spremlja, najbolj hudo pa mi je za čebelami, ki so ostale doma. Marsikako nevšečnost bom prebolel, toda ena bo le ostala: tukaj v kasarni ne morem imeti čebel.

Ob slovesu od doma sem izročil čebele v oskrbo predsedniku čebelarske družine Stožice-Jezica pri Ljubljani.

Sedaj, ko pišem ta članek, je za menoj že en mesec in pol vojaškega roka. V tem kratkem času sem se vsak dan nekaj naučil in marsikaj doživel, med drugim tudi to, da so me že po nekaj dneh prišle obiskat čebelice. Primerilo

se mi je in to že večkrat, ko sem bil na nogometnem igrišču s svojimi tovariši, da je od nekega priletela čebela in sedla na mojo roko. Bila je polna rumenega cvetnega prahu, ki ga je bila nabrala na javoru. Ta cvete tu istočasno z vrbo. Javor daje ob cvetenju veliko cvetnega prahu, ki ga čebele najbolj potrebujejo za svoj razvoj v tem letnem času. Vsake čebelice sem bil iz srca vesel, saj se mi je zdelo, da prinaša pozdrave od doma.

Začudil sem se, zakaj je sedla na mojo roko. Morda je slutila, da sem njihov dobri prijatelj in da ji ne bom nič žalega storil. Sam sem namreč dobro vedel, da je sedla na mojo roko zato, da bi se odpočila. Saj je obletela mnogo cvetov, da je nabrala polne koške prepotrebne kruhka za čebelje želodčke. Moji prijatelji so to tudi opazili in me opozorili, naj jo spodim, ker me bo sicer pičila. Seveda sem jih takoj poučil, da me ne bo pičila, saj je sedla samo za kako minuto, da si malo oddahne. Po kratkem pojasnilu je čebelica še vedno ždela na moji roki. Ko se mi je zdelo, da že dosti časa sedi, sem jo s tremi rahlimi dihi ogrel. Zganila se je ter odletela domov. Predno pa je izginila pod modro nebo, me je v nekaj krogih obletela in pozdravila, kot da bi hotela reči, da bo še prišla na obisk. Gledal sem za njo prav tako, kot sem bil navajen doma.

Ob tem dogodku sem se zamislil in ugotovil, da ne bi bilo treba nobene vojske in ne kasarn z ograjo, ako bi bili vsi ljudje tako mirni in marljivi, kot so čebele. Prav zato jih postavljamo za zgled vsem srboritežem in lenuhom.

Povedal bi vam rad nekaj še o rastlinah v Makedoniji in kako ljudje tukaj ob grški meji čebelarijo. Takoj sem spoznal, da imajo čebele slabšo pašo kot v Sloveniji. Zaradi tega tudi ni mnogo čebelarjev in še ti imajo le manjše število čebeljih družin. Zime so tu mile kot pri nas na Primorskem. Zato tudi čebele odlično prezimijo. Toda na pomladanski paši se jim že pozna pomanjkanje obnožine. Vrb in sadnega drevja je zelo malo. Največ obnožine dobe na javoru, ki raste po parkih in ob cestah. Glavna paša se začne v mesecu maju in to na travi in akaciji. Te paše pa čebelje družine ne morejo izkoristiti, ker niso dovolj razvite. Prva paša je s tem končana. Pozneje imajo še rahlo pašo na tobaku, toda o njej sedaj kaj več ne vem. Na tej paši se seveda tudi razvijejo, toda ne tako, da bi rojile. Tu čebelarijo le v ameriškanih panjih. Če hočejo imeti roje, morajo prestaviti družine v manjše panje ali pa amerikance zožiti od 9 na 7 satov. Svojo prvo pot v mesto sem primerjal s prvim izletom čebel po dolgi zimi. Izkoristil sem jo tudi za to, da sem poiskal čebele in seveda tudi čebelarje. Našel sem jih okoli 10, toda nihče ni imel več kot dva panja, drugače pa po eno družino in še to slabo. Da imajo tako malo družin in še te slabe, je vzrok v slabi paši in tudi v tem, da so čebelarji popolnoma neorganizirani. Zanimivo je, da se med seboj niti ne poznajo. No, pri nas pa je popolnoma drugače. Kako lepo povezuje vse slovenske čebelarje naša organizacija!

Vsi, ki ste brali te vrstice, ne mislite, da je naša organizacija brez vsake koristi. Čeprav nimamo od nje materialnih koristi, imamo vsaj Slovenskega čebelarja, ki nas povezuje, uči pravega čebelarjenja in opozarja na nepravilnosti ter seznanja z novostmi v tujini. Zato se le udeležujte sestankov svoje družine in sodelujte pri uresničevanju načrtov naše Zveze. Vsem želim čim več medu in čim bolj uspešno čebelarjenje.

O UPORABI GOZDARSKIH KART V ČEBELARSTVU

ING. FRANČEK ŠIVIC

Za sodobno gojenje gozdov postaja zadnji čas čedalje pomembnejša in upoštevanja vredna posebna veja botanike — gozdna fitocenologija ali z drugo besedo nauk o gozdnih rastlinskih združbah. Naloga te razmeroma mlade vede je, da ugotavlja, katera drevesa, grmovja in zelišča se na določeni gozdni površini naravno pomlajujejo in v kakšni množini nastopajo posamezne rastlinske vrste. Po opisu rastlinske združbe lahko gozdar natančno določi, katere drevesne vrste bo na dotičnem rastišču pospeševal ali sadil, da bodo dobro uspevale in bile kar najbolj koristne. Po posameznih opisih se napravi na terenu fitocenološka karta in o uporabi te karte v čebelarstvu bi rad v tem sestavku napisal nekaj besed.

Čebelarji pri prevažanju pogosto zelo neekonomično razporedijo čebelje družine po pasišču. Na enih mestih nagrmadijo stotine panjev, na drugih, kjer je enaka ali morda še boljša paša, pa ni nobenih čebel. Grmadenje panjev ima prav gotovo za posledico manjši donos. Tudi na gozdni paši, ki jo pogosto smatramo za neizčrpen vir sladke mane in medicīne, je treba panje površinsko čim bolj enakomerno razporediti, že zaradi znanega pomanjkanja cvetnega prahu.

Vzrok, da pride do takšne nepravilne in neekonomične razmestitve panjev na pasišču, je treba najbolj pogosto iskati v nepoznavanju posameznih pašnih površin. Prav zato bi čebelarjem koristno priskočila na pomoč karta rastlinskih združb, ki je izredno nazorna in natančna podoba določenega rastišča. Že bežen pregled karte nam pove, kje in na kakšni površini neka medeča rastlina uspeva, dalje, ali so na voljo primerna pota, po katerih je mogoče pripeljati panje na pasišče, in ali so v bližini človeška bivališča.

Bolj kakor posameznikom bi takšna karta koristila čebelarskim organizacijam, ki imajo v svojih območjih večje površine medečih rastlin, npr. akacije, kostanja, in ki morajo dodeljevati stojišča tudi številnim drugim čebelarjem-prevaževalcem. Marsikatera čebelarska družina ali društvo bi šele ob študiju fitocenološke karte natančno ugotovila, koliko čebeljih družin lahko njihovo pasišče prenese in kam vse je mogoče panje razporediti, da bodo pašni viri čim bolj izkoriščeni. Brez karte je vsako delo le približno.

Gozdarski inštitut v Ljubljani je pred leti izdelal pod vodstvom prof. Milana Piskernika fitocenološko karto Slovenskega Primorja. Na njej so poleg drugih tudi lepo označeni akacijevi sestoji. Karta je napravljena v merilu 1 : 25.000. Prof. Piskernik mi je v nekem razgovoru dejal, da so se zanjo zanimali že predstavniki podjetja Agromel, ki so želeli z gozdarskim inštitutom navezati čim tesnejše stike, toda zaradi njihove likvidacije do kakšnega sodelovanja ni prišlo. Direktor ing. Bogdan Žagar pa je izjavil, da je gozdarski inštitut pripravljen sodelovati z Zvezo čebelarskih društev, ki želi, da služijo dela gozdarskih strokovnjakov ne le gozdarstvu, ampak po možnosti tudi ostalim gospodarskim panogam in torej tudi čebelarstvu. Čebelarji se moramo zavedati, da postaja gozd edini pomembni vir medicīne in cvetnega prahu in

da je tesnejše sodelovanje med čebelarji in gozdarji za nadaljnji uspeh v čebelarstvu naravnost nujnost.

Sicer gozdarstvu namenjene karte rastlinskih združb pa bi se dale za čebelarstvo še posebej prirediti. Znano je, da npr. akacija v nekaterih legah bolje medi kakor v drugih, kar je odvisno od lastnosti tal, pristopa vetrov, padavin, temperaturnih ekstremov itd. Podobno velja za domači kostanj. Tudi čas cvetenja je zelo različen po posameznih območjih. Ob upoštevanju vseh teh za medenje odločilnih faktorjev bi posamezne dele ali pa tudi cela pasišča uvrstili v več bonitetnih razredov, kakor to delajo zdaj gozdarji in celo lovci. Taka razdelitev bi omogočila še boljšo izrabo čebeljih pasišč.

Ker prevažajo slovenski čebelarji tudi v druge republike, bi nam prišle zelo prav karte rastlinskih združb nekaterih predelov teh republik, predvsem Istre (kadulja), Like (žepek) in Vojvodine (akacija). Zlasti kraške površine v Istri, Liki in Dalmaciji, ki se večinoma štejejo za neproduktivna gozdna tla, so pomembna kot dobra čebelja pasišča. Poudariti pa moram, da bi zahtevala študij in predelava gozdnih fitocenoloških kart v pašne karte, namenjene čebelarstvu, veliko truda in stroškov in bi takšno delo zmogel le čebelarski znanstveni zavod. Meni je sicer uspelo prerisati karto, na kateri so prikazani vsi sestoji akacije v Slovenskem Primorju. To je bilo razmeroma preprosto delo, težave pa bi nastale, če bi se lotil bonitiranja teh površin v čebelarske namene na samem pasišču. In vendar homo morali enkrat tudi s tem začeti, saj je dobro poznavanje čebeljih pasišč temeljni pogoj za dvig produktivnosti v čebelarski proizvodnji.

NE BODIMO UMAZANI

BONIFACIJ SRSEN

V zadnji številki se je obregnil naš list ob tiste blage in dobrosrčne nočne prevaževalce, ki pripeljejo čebele ponoči, potem pa jih noč spet vzame s čebelami vred. Opozorili smo jih, naj malo pomislijo, kaj počno, ko sploh nikogar ne vprašajo, če lahko postavijo čebele na ta ali oni prostor. Seveda se ne zmenijo za kako odškodnino lastniku zemljišča in niti na misel jim ne pride, da bi se obrnili na pristojno čebelarsko organizacijo ali na kakega čebelarja v bližini. Taki netopirji menijo, da je tako najbolj prav. Čemu bi se neki javljali čebelarski organizaciji ali pa čebelarjem. Prav gotovo bi jim ne dovolili, da bi pripeljali čebele na pašo. Zato je res najboljšše, če jih postavijo pred izvršeno dejstvo.

V zvezi s tem je prav, da načnemo še drug problem, ki mi leži že dolgo na srcu. Leta in leta je dozoreval, letos pa je dozorel. K takim nočnim čebelarskim pticam bi lahko prištel tudi tiste čebelarje, ki si pri lastniku zemljišča sicer izprosijo prostor, potem pa jim ne plačajo prav nič ali pa jih tako sramotno odpravijo, da je človeku hudo, ko to sliši. Nič se ne čudimo, če zato čebelarji marsikje niso priljubljeni in zaradi tega te velikokrat kmet že od daleč nahruli: »Čebel k naši hiši ne vzamemo, smo že okusili čebelarje!«

Iz svoje popotne torbe, ki je polna različnih doživetij, bom naštel nekoliko primerov, ki nam bodo lepo opisali blaga srca nekaterih čebelarških tovarišev.

Pred kakimi 14 dnevi sva zavila s prijateljem Jožetom na ogled v notranjske hojve gozdove. Ustavila sva se ob neki hiši, kjer je bilo nakopičenih po stari navadi kar več sto panjev. Prijazna kmetica naju je lepo sprejela in celo postregla s šilcem žganega. V prijetnem kramljanju pa sem jo povprašal: »Koliko medu pa vam dajo čebelarji za odškodnino? Morate ga dobiti kar precej. Ali ga porabite zase ali ga prodate?« Ženica pa je odgovorila takole: »Letos sem še kar zadovoljna. Čebelar Škrt je natočil 3 polne sode medu in je prinesel hčerki dve vrečki marelic, meni pa kilo ajdove moke. Medu mi ni dal nič, ker se jim je silno mudilo in so ga takoj odpeljali. Stiskačev Tine mi je dal tistole skodelico medu, onile velečebelar, ki ima panje tamle ob vodnjaku, pa mi že nekaj let ni dal ničesar. No, letos mi je pa le dal tistile dvolitrski lonc medu. Včasih mi prinesejo čebelarji kako sadje. Skromni smo in zadovoljni z vsem. Prejšnja leta niso dajali ničesar. Vsak dan sem tehtala njihov panj in včasih sem dala še svojo dopisnico. Pričakovala sem, da mi bodo vsaj te povrnili, pa so pozabili!« S prijateljem Jožetom sva se ves čas spogledovala in se na tistem zgražala nad toliko varčnostjo nekaterih velikih čebelarjev-prevaževalcev. Moje misli so hipoma pohitele v Srbijo, kjer smo pred leti na akacijevi paši obilo točili. Tudi takrat se je zgodilo nekaj podobnega. Začela se je nabiralna akcija za izredno ljubeznivega šefa postaje, ki je na svojo odgovornost ustavljal vlake na odprti progi, da smo čebelarji lahko postavljali čebele na odličnih pasiščih. In kaj je dobil ta mož od dobrih čebelarjev? Čebelar Lakotnik, ki je natočil več kot eno tono medu, mu je poslal litrsko kantico medu, spet drugi, ki so mu obljubljali roje, so nevoljni dajali po en sat zalege in pri tem skrbno pazili, da v njem ja ni bilo preveč medu. Mož se je pozneje ob toliki dobroti dobro zamislil. In posledice za čebelarje? Danes se vlak nikjer več ne ustavlja. Čebelarji ne smejo niti na postaji postavljati svojih čebel. Ko sem takrat videl vso to neznansko čebelarsko dobroto, me je bilo sram in šefu sem poslal nov AŽ-panj z močnim rojem. Ostalim čebelarjem to ni bilo všeč in so me gledali postrani, toda vseeno so dejali: »Bomo že v Ljubljani poračunali, Bonifacij!« Ko pa smo potem v Ljubljani res delali obračune, sem imel presneto srečo, da je nisem skupil. Tisti večer smo res pogledali v kozarec in Okvirčkov Boštjan me je že zagrabil za vrat ter zakričal: »Kateri hudič pa te je pooblastil, da nam razvajaš ljudi. Ne damo nič! Mi smo že dali! Kar si dal, si dal v svojem imenu, pa basta. Nobene komande nočemo!«

Večji čebelar ima že leta in leta stalni čebelnjak na zelo dobrem pasišču. Dobrodušnega kmetiča sem povprašal, koliko dobi za najemnino vsako leto. Pa je dejal: »Včasih nam da kak lonček medu, zdaj pa že dve leti nismo dobili nič!« Čebelar Sivko, ki je strastno prevažal na jug, je objemal šefe postaj in vse višje železniške funkcionarje in jim vneto ponujal cigarete, dal pa ni nikdar nikomur nič. Solzil se je od bratske ljubezni do južnih bratov ter poudarjal svoje junaško solunstvo. Pa ga je ob neki priložnosti, ko smo sedeli ob pečenem odojku in nam je vino malce zlezlo v glavo, pop Lukič takole ogovoril: »Lepo bi bilo, kad bi pokazali ovo bratstvo u obliku nekih rojeva!« V Liki je bil nekoč vlak že preobremenjen, ko je prispel v Gospić. Vlakovodja je energično odklonil, da bi priklopil še kak vagon. Sivko je dobro

vedel, kako se taki stvari streže. Stisnil je vlakovodji nekaj v žep in mu zašepetal: »Evo vam hiljadarku za vašo ljubaznost!« Ko pa je vlakovodja drugo jutro v Zagrebu povabil še strojevodja in kurjača na zajtrk v postajno restavracijo in hotel plačati račun, je privlekel iz žepa le bankovec za 50 dinarjev, ki mu ga je dal »slovenački pčelar«. Seveda so jo potem zaradi tega skupili drugi slovenski čebelarji, ki jim železničarji sploh niso več verjeli.

Še in še bi lahko našteval podobne primere, ki se jih je v dolgih letih prevažanja nabralo vse polno v moji popotni torbi. Vsi dokazujejo, da precej čebelarjev res ne zna presoditi, kaj je prav in kaj ni. Pri vsem tem nikakor ne gre za to, da bi kogarkoli razvajali ali razmetavali denar. Gre za to, da damo ljudem pravično odškodnino. Odločno smo proti tistim lastnikom, ki menijo, da so čebelarji petični ljudje in da med kar teče v panje. Nekateri ljudje te vrste zahtevajo kar celo kilo medu od panja ali celo še več. Spominimo se pri tem na občino Obrovac in druge podobne primere. Tu je treba najti neko pravo pot, da bo prav za čebelarja in tudi za lastnika zemljišča. Z mnogimi preudarnimi čebelarji sem se posvetoval o tem in prišli smo do zaključka, da bi bilo 100 din od panja kar dovolj za eno pašo in eno točenje. Če bi lastnik ne maral denarja, bi mu dali odgovarjajočo količino medu, ki pa bi jo vedno zaokrožili navzgor. Če bi točili večkrat, bi seveda vsoto denarja ali količino medu primerno povečali. Tu je prav težko dajati kaka pravila. Vse je odvisno od čebelarja samega, njegove dobre volje in srca. Vselej sem dajal od svojih panjev tako vsoto ali pa med. Ljudje so bili vedno zadovoljni in povsod so me radi sprejeli. Vse druge usluge pa plačamo seveda še posebej. Tako bomo na pasiščih vedno dobrodošli in jih ne bomo vsako leto menjavali, kot delajo to nekateri pretirani varčneži. Zapomnimo si, da pri tem res ne smemo biti škrti, saj s tem ne bomo škodovali samo sebi, ampak vsem čebelarjem.

»Ne bodimo umazani!« nam je dejal neki spoštovani čebelarski tovariš na sestanku, kjer nas je nagovoril pred prevozom na akacijevo pašo v Srbijo. Prejšnje leto ga je ta mož s svojo pretirano varčnostjo močno polomil in zdaj mu je bilo hudo, ko je spoznal, da res ni bil prav storil. Varčnost je zelo lepa čednost, toda vsaka skopost se nam bo prej ali slej maščevala in to maščevanje bo prešlo tudi na naše tovariše. Naš list nima samo namen, da bi poučeval ljudi in širil čebelarsko prosveto. Ljudi je treba tudi vzgajati in jih opozarjati na napake, ki jih morda nekateri tudi nehoti delajo. Potem bomo šli brez skrbi na pot in nihče nam ne bo več očital, da smo »škrťice« ali še kaj drugega. Zlasti ob dobri paši odprimo tudi mi svoja srca in dajmo ljudem, kar smo jim dolžni. Torej, ne bodimo umazani!

TRIJE SRŠENI

Če pri čebelah boš skoparil,
ne misli, da boš kaj pričebelaril.

Kdor je pri čebelah skop,
jim pripravlja zgoden grob.

Gorje čebelam, če šušmar je njihov gospodar!
Karkoli dela, vsepovsod povzroča kvar.

Občni zbor Zveze čebelarских друštev za Slovenijo je sprejel na podlagi 25. člena pravil Zveze naslednji

PRAVILNIK

o ureditvi, postopku in delu častnega razsodišča pri Zvezi čebelarских друštev za Slovenijo

I. Splošne določbe

1. člen

Pri Zvezi čebelarских друštev za Slovenijo (v nadaljnjem besedilu Zveza) je častno razsodišče, ki je organ Zveze.

Naziv častnega razsodišča je: »Častno razsodišče pri Zvezi čebelarских друštev za Slovenijo«.

Sedež razsodišča je v Ljubljani.

Častno razsodišče uporablja pečat Zveze.

2. člen

Člani častnega razsodišča so pri svojem delu samostojni.

3. člen

Člani Zveze so dolžni nuditi častnemu razsodišču svojo pomoč.

II. Pristojnost častnega razsodišča

4. člen

V smislu 23. člena pravil Zveze razpravlja in odloča častno razsodišče o kršitvah dobrih čebelarских običajev, ki jih zagrešijo člani Zveze, to so čebelarська društva — pravne osebe in posamezni čebelarji — fizične osebe, ki so po 11. členu društvenih pravil posredno tudi člani Zveze.

5. člen

Za kršitev dobrih čebelarских običajev se šteje zlasti tako ravnanje članov, ki škoduje ugledu čebelarська organizacije,

ki povzroča materialno škodo čebelarских organizaciji in posameznikom in ki v škodo skupnosti ovira izvrševanje nalog, ki jih je prevzela čebelarська organizacija v svoj delovni program.

III. Ureditev razsodišča

6. člen

Častno razsodišče ima predsednika, podpredsednika in tri člane.

Kadar je predsednik zadržan ali ne more predsedovati zaradi kakšnega drugega vzroka, ga nadomešča v njegovi funkciji podpredsednik. Izvolijo jih delegati čebelarских друštev na rednem letnem obnem zboru Zveze iz vrst čebelarjev. Njihov mandat traja eno leto. Lahko pa so ponovno izvoljeni. Člani častnega razsodišča praviloma niso člani upravnega odbora.

7. člen

O vsaki posamezni zadevi, ki sodi pred častno razsodišče, razpravlja in odloča senat članov, ki ga sestavljajo predsednik ali podpredsednik častnega razsodišča in dva člana, ki ju določi predsedujoči.

8. člen

Član senata ne more biti:

1. Kdor je v danem primeru za pričo ali izvedenca;

2. Oseba, proti kateri je podan sum pristranosti.

O izločitvi odloča predsedujoči na lastno pobudo ali pa na predlog prijavitelja ali člana senata.

9. člen

Delo častnega razsodišča v posamezni zadevi vodi predsedujoči.

10. člen

Administrativno-tehnične posle častnega razsodišča opravlja Zvezina pisarna.

IV. Tožilec

11. člen

Predlagatelj uvedbe postopka proti kršiteljem po 5. členu tega pravilnika je v smislu 12. člena društvenih pravil hkrati tudi tožilec in zastopa zadevo pred častnim razsodiščem.

V. Postopek

12. člen

Postopek pred častnim razsodiščem se prične s prijavo zaradi kršitve dobrih čebelarских običajev.

Prijavo lahko vložijo pravne in fizične osebe, ki se ukvarjajo s čebelarstvom dejavnostjo, vendar pa samo proti članom Zveze v smislu 4. člena tega pravilnika.

13. člen

Prijavo je treba vložiti v roku 6 mesecev od dneva, ko je predlagatelj zvedel za kršitev, najkasneje pa v roku 1 leta od dneva, ko je bilo storjeno kršilno dejanje.

14. člen

Prijava se vloži pisмено v treh izvodih. Če je pa prijavljenih hkrati več kršilcev v isti zadevi, pa v toliko izvodih, kolikor je prijavljenih, in še en izvod za častno razsodišče.

V prijavi je treba navesti: prijavitelja, kršilca, proti kateremu je naperjena prijava, kršitev, zaradi katere se vlaga prijava, z navedbo časa, kraja ter okoliščin in posledic, ki so nastale ali ki bi utegnile nastati zaradi storjenega dejanja, kakor tudi dokaze (priče, dokumente in p.d.b.)

Če smatra častno razsodišče za potrebno, lahko zahteva dopolnitev pomanjkljive prijave.

15. člen

Postopka ni mogoče pokreniti:

1. če je vložena prijava prepozno (13. člen).

2. če predlagatelj v postavljenem roku ne dopolni prijave (3. odst. 14. člena).

O tem odloča predsednik.

16. člen

Prijava se dostavi kršilcu s pozivom, da pošlje v roku 8 dni svoj pismeni odgovor v treh izvodih z vsemi dokazili. Ta rok se lahko podaljša izjemoma na 15 dni.

1 izvod odgovora dostavi častno razsodišče predlagatelju.

17. člen

Če častno razsodišče po prejemu odgovora ali po brezuspešno pretečenem roku ugotovi, da so podani razlogi za uvedbo postopka, razpiše predsednik razpravo. Kršilec ima lahko svojega zastopnika, katerega naslov javi razsodišču.

Če je razsodišče mnenja, da ni pogojev za uvedbo postopka, ustavi postopek in obvesti o tem prijavitelja in kršilca. Proti takemu sklepu imata v roku 8 dni pravico ugovora oba, prijavitelj in kršilec.

18. člen

Predsednik razpiše razpravo v roku 15 dni po prejemu odgovora oziroma po brezuspešno pretečenem roku za odgovor.

Vabilo na razpravo se dostavi predlagatelju, kršilcu oziroma njegovemu zastopniku in pričam. Po potrebi pritegne sodišče tudi izvedenca. Dostavljeno mora biti tako pravočasno, da ga prejmejo najmanj tri dni pred razpravo.

19. člen

Častno razsodišče zaseda praviloma v Ljubljani, izjemoma pa tudi drugod, če je to koristno za presojo sporne zadeve.

20. člen

Če se razprave ne udeleži kršilec ali njegov zastopnik, odloči senat, ali bo razpravljal v odsotnosti ali pa bo razpravo predložil.

Če predlagatelj ali kršilec zaprosi za predložitev razprave, lahko v upravičenih primerih predsednik ugotovi prošnjo.

21. člen

Razprava pred častnim razsodiščem je ustna in javna. Vodi jo predsedujoči, ki najprej ugotovi navzočnost, nakar pozove prijavitelja, ki je hkrati tožilec, da poda prijavo.

Na prijavo da kršilec odgovor.

Nato izvede predsednik dokaze, ki so jih predložile stranke in ki jih je razsodišče samo pribavilo zaradi ugotovitve materialne resnice.

Senat mora skrbeti, da se izvedejo vsi dokazi (listine, priče, izvedenci), ki so potrebni.

Stranke lahko postavljajo vprašanja preko predsedujočega, z njegovim dovoljenjem pa tudi neposredno.

22. člen

Razsodišče lahko ocenjuje dokaze po prosti presoji, upošteva načelo iskanja materialne resnice.

23. člen

Po končanem dokaznem postopku predlagajo stranke svoje končne predloge, nakar predsedujoči sklene razpravo.

24. člen

Po sklenitvi razprave se posvetuje senat na tajni seji, na kateri odloča z večino glasov.

Po zaključnem posvetovanju objavi predsedujoči odločbo častnega razsodišča s kratko obrazložitvijo. Izjemoma lahko izreče svojo odločbo tudi pozneje, vendar najpozneje v 8 dneh po razpravi. O svoji odločitvi izda senat tudi pismeno odločbo, ki jo vroči vsem strankam v roku 8 dni po sklenjeni razpravi. Odločba mora temeljiti na veljavnih predpisih, pravilih, dobrih običajih in sklepih organizacije.

25. člen

Senat sme prijavo zavrnil, kršilca oprostiti ali pa izreči enega izmed naslednjih ukrepov čebelarke discipline:

1. pismeni ali pa ustni opomin;
2. javni opomin, ki se prečita na občnem zboru Zveze in objavi v glasilu Zveze;
3. začasno izključitev iz čebelarke organizacije največ za eno leto. Za izključitev mora dati svoje soglasje občni zbor Zveze.

Pri izreku ukrepa čebelarke discipline mora razsodišče upoštevati vse okoliščine primera, zlasti pa posledice in temu ustrezno izreči lažji ali pa težji ukrep.

26. člen

Pismena odločba častnega razsodišča mora vsebovati: imena predsedujočega in članov senata, prijavitelja, kršilca, dan in kraj razprave, ukrep oziroma odločitev in izrek o povračilu stroškov, obrazložitev in pravni pouk.

27. člen

Za stroške postopka se štejejo stroški častnega razsodišča, strank, njihovih zastopnikov, prič in izvedencev (potni stroški, dnevnice, povračila izgube osebne dohodka, izvedenina, objava odločbe v tisku in podobno).

28. člen

Stroške postopka plača stranka, proti kateri je bil izrečen ukrep čebelarke discipline.

Pri oprostilih odločbah plača stroške Zveza čebelarke društev za Slovenijo, če se izkaže, da je bila prijava podana z namenom preprečevanja pojavov kršitve dobrih čebelarke običajev oziroma sklepov čebelarke organizacije, v nasprotnem primeru nosi stroške v celoti ali deloma prijavitelj.

29. člen

Izvršitev izrečenega ukrepa čebelarke discipline zastara, ko preteče eno leto od pravomočnosti odločbe.

30. člen

Proti odločbi častnega razsodišča imajo stranke pravico pritožbe na upravni odbor Zveze. Pritožba se mora vložiti v roku 15 dni po prejemu pismenega odpravlja odločbe.

Pritožba odloži izvršitev odločbe.

31. člen

O odločbi častnega razsodišča odloča v pritožbenem postopku upravni odbor Zveze v senatu petih članov, ki ga izvoli za vsako leto upravni odbor izmed svojih članov.

Pritožbo reši s tem, da odločbo častnega razsodišča ali potrdi ali pa spremeni oziroma vrne častnemu razsodišču v ponovno obravnavo, če je postopek v prvi stopnji potrebno dopolniti pri izrekanju materialne resnice.

VI. Prehodne in končne določbe

32. člen

Ta pravilnik začne veljati z dnem objave v glasilu Slovenski čebelar, potem ko ga predhodno sprejme občni zbor Zveze.

V Ljubljani, dne 25. aprila 1965.

M. P.

Tajnik ZCDS: Predsednik ZCDS:
Franc Cvetko l. r. Val. Benedičič l. r.

SEJA IZVRŠNEGA ODBORA

DNE 9. JULIJA 1965

Fumidila B zelo verjetno ne bomo dobili, ker ni nikjer denarja za nakup deviz. Več promet v Ljubljani bi sicer lahko nabavil devize, pa nima sredstev, da bi jih kupil. Tudi Medeks je bil pripravljen, da uvozi to zdravilo, pa nima uvoznega dovoljenja in tudi ne sredstev za nakup deviz. Zveza pa sama take akcije tudi ni mogla izvesti, ker je v ta namen potrebnih okrog šest milijonov. Kakor vse kaže, je bilo vse naše prizadevanje zaman, čeprav to zdravilo nujno potrebujemo. Odbor je sklenil, naj si Zveza še naprej prizadeva, da bi uvozilo to učinkovito zdravilo.

Odgovor na članek »Premalo čebel in preveč medu« z dne 25. 5. t. l. v Delu je spisal predsednik. Objavljen je bil v nedeljski številki dne 13. junija. Čebelarji in drugi bralci dnevnika, ki se zanimajo za čebelarstvo, so ga ugodno sprejeli.

Predsednik je pripravil osnutek pogodbe o posojilu oziroma zadolžnico za 1.500.000 dinarjev za CD Ribnica. Zadolžnica še ni podpisana, ker je bil tajnik CD Ribnica zadržan in odsoten. Odbor je sklenil, da uredimo zadevo tako, kakor je bilo sklenjeno na prejšnji seji. Čebelarji iz čebelarke zveze Bozen so nas obiskali 27. junija t. l. Lojze Babnik jim je dal matice, predsednik pa jih je spremljal na izletu na Bled. V spomin na naše čebelarje smo poslali predsedniku Zveze Pfeiferju Jožefu v Bozen serijo barvnih razglednic panjskih končnic.

Predsednik izjavlja, da bo morala sklicati Zveza občni zbor, če CD Ljubljana tega ne bo storilo. Glede naših

novih prostorov je tov. Grča sporočil, da bo vložil tožbo proti Tehnogradu zaradi neizvršene pogodbe.

Dne 19. junija t. l. je bil v čebelar-skem muzeju v Radovljici sestanek, na katerem so po navodilih Leopolda Debeveca sprejeli konkretne smernice za razporeditev čebelarskih predmetov. Muzej ima sedaj sedem sob, od teh sta dve večji. Predmete so medtem že razmestili.

Za odvzem panjskih končnic iz Etnografskega muzeja v Ljubljani za čebelarski muzej v Radovljici se bomo dogovorili s tov. Rojcem, ki se je glede tega že večkrat pogovarjal z upravo tega muzeja.

Zveza je nabavila 16 hramčkov s plemenilniki in jih podarila plemenilni postaji pod Zelenico na Gorenjskem. Zanje smo plačali 32.000 dinarjev. Odbor je ta izdatek odobril.

Čehoslovaška osnovna čebelarska organizacija iz Namestovy nas je zaprosila, naj ji sporočimo cene gostinskih uslug, ker nameravajo prihodnje leto obiskati Slovenijo.

Odbor je sklenil, da odvezamemo Mladinski knjigi razglednice panjskih končnic, ker nočejo priznati višje cene.

Tov. Franca Kirarja smo zaprosili za njegov panj s priborom vred, ki bi ga dali v čebelarski muzej. Tov. Močnik bo v tej zvezi posredoval pri tov. Kirarju.

Tov. Avgust Bukovec nam je pismeno odgovoril in pojasnil nastanek Janševe slike.

8. številka Slov. čebelarja bo v zvezi z otvoritvijo obnovljenega Janševega čebelnjaka posvečena spominu Antona Janša in bo natisnjena v 6.300 izvodih. 500 izvodov bo dobila čebelarska družina Antona Janša v Breznici v propagandne namene. S tem bo prispevala Zveza k proslavi okrog 50.000 dinarjev.

Na proslavo otvoritve obnovljenega Janševega čebelnjaka bomo povabili čebelarje Avstrijske čebelarske organizacije.

Okrožnico z navodili za izlet na mednarodni čebelarski kongres v Bukarešti bomo izdali v kratkem sporazumno s Turistično-transportnim birojem J. Z.

Ing. Urbanija poroča, da bo letos docent ing. Spanring zopet delal setvene poskuse z ajdo.

Tajništvo

POJASNILO GLEDE SLADKORJA ZA ZIMSKO ZALOGO

Zadnji čas se obračajo društva na Zvezo za pojasnilo, kako bi dobila po ugodnejši ceni sladkor za krmljenje čebel za zimsko zalogo. Žal moramo povedati, da je položaj v tem pogledu po objavi ukrepov v zvezi z gospodarsko reformo še slabši, kot je bil poprej. Po navodilih, ki so izšla v Ur. listu FLRJ št. 27-487/1961, je bila namreč tovarna — proizvajalec oproščena plačila prometnega davka za sladkor, ki ga je dobavila za krmljenje čebel. Po ukrepih za izvajanje gospodarske reforme pa proizvajalec ne plačuje več prometnega davka, temveč ga plačuje trgovina, ki pa še ni dobila doslej nobenih zadevnih olajšav. Zaradi tega je najbolje, da se dogovori čebelarstvo s kakim grosističnim trgovskim podjetjem za dobavo sladkorja po ceni na debelo. Obstoja pa še možnost nabave pometenca, v kolikor izve društvo, da je kje na razpolago. Ugotoviti pa moramo, da večina društev odklanja tak sladkor, ker se je že večkrat zgodilo, da so člani pozneje godrnjali, če je bil sladkor preveč umazan.

Uprava

POPRAVEK

V 9. številki Slov. čebelarja je nastala v drugem odstavku obvestila »Nove odkupne cene medu« neljuba pomota. Prvi stavek 2. odstavka črtajte in napišite sledeče besedilo: »Za med, prodan preko čebelarskega društva, ki ima svoj žiročun, plača podjetje Medeks v dobro 20 din več.« Seveda pa je zadeva društva, če od razlike 20 din odstopi 5 ali 10 din čebelarju, ki proda tako svoj med preko društva dražje, društvo pa utrjuje na ta način zavest članstva.

OBVESTILO

Čebelarje, ki se zanimajo za nakladni (ameriški) panj, obveščamo, da imamo pri naši družini občasne sestanke, na katerih se lahko prijavitelci spoznajo z značilnostmi raznih vrst nakladnih panjev (LR, DB, Farrar, nakladni panj z AŽ-satniki) in praktičnim delom v teh panjih.

Skupine po najmanj 5 čebelarjev lahko predlagajo poljuben dan (tudi delavnik) in uro, kdaj žele tak sestanek. Če bi bil predlagani datum zaseden, bomo sporazumno določili kak drug dan. Prijavijo se lahko tudi posamezni čebe-

larji, ki naj prav tako sporoče svoje želje. Vsem bomo skušali ustreči, vselej pa dobite od nas odgovor oziroma vabilo, kdaj lahko pridete.

Čebelarska družina Gotovlje
pošta Zalec

SEME

detelje esparzete (*Onobrychis sativa* Lam.) kupim. Ceno, s količino in naslovom sporočite Leopoldu Nagode-tu, Novi svet 26, pošta Hotederšica.

PRODAM

tri naseljene AŽ-panje z letošnjimi maticami, točilo na tri sate in druge čebelarske potreščine ali zamenjam za med. Franc Skof, Zalag 51, Polje pri Ljubljani.

KUPIMO

čebelarsko tehcnico za v panj. Zveza CDS Ljubljana, Miklošičeva 30.

PRODAM

20 do 30 naseljenih AŽ-panjev z mladimi maticami, zimsko zalogo in nov prenosni čebelnjak. Hudoklin, Ljubljana, Zadržna 12, Kodeljevo.

KUPIM

tehcnico za pod čebelji panj. Naslov v upravi Slovenskega čebelarja.

V TISKOVNI SKLAD

Slovenskega čebelarja so darovali: Jože Muzga, Sostro, 2000 din, Drago Vorina, Ljubljana, 1000 din, Leopold Nagode, Hotederšica, 2000 din, neimenovani iz CD Domžale 1000 din, Plemenilna postaja Pod Zelenico 10.000 din, Franc Resman, Radvljica, 5000 din, Jože Resnik, Maribor, 1000 din, Lojze Lešnik, Laško, 400 din, neimenovani koroški čebelar 2000 din, Bolnišnica Polje pri Ljubljani 2000 din, Ivan Štular, Kokra, 400 din, Martin Sedminek, Žerjav, 2000 din. Vsem darovalcem iskrena hvala!

ČEBELARSKE DRUŽINE

ki še niso nakazale članarine (po številu 10) in družine, ki so članarino le delno nakazale (po številu 50), prosimo, da to store najpozneje do 10. oktobra. Hkrati prosimo direktne naročnike, da poravnajo naročnino za list.

Uprava SC